

ልዑል እግዚአብሔር፡

እንኳን፡ ለጳጾቹኛው (ለሃያ መቶ [ኹለት ሺ ኹለተኛው])

ጸመ ፍልሰታ ለማርያም እና ጸመ ጳጉሜ፡

በያለንበት፡ በደኅና አድርሶ፡ ሱባኤያችንን ለመጀመር አበቃን!

እኛ፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ በዓመቱ ውስጥ ከምንጸማቸው፡ ከሰባቱ አጽዋማታችን መካከል፡ ፮ተኛዋ፡ “ጸመ ፍልሰታ” ናት። እርሷንም፡ ለኹለት ሳምንታት በሚዘልቅ ሱባኤ፡ ከነሐሴ ፩ እስከ ፲፭ ቀን ድረስ እንጸማታለን ።

“ፍልሰታ”፡ “ፈለሰ” ከሚለው የግእዝ ቃል የወጣ ሲኾን፡ እርሱም፡ “አንድ ሰው፡ ካለበት ቦታ ተነሥቶ፥ ወይም፡ ነቅሎ፡ ወደሌላ ተዛወረ!” የሚል ትርጉም ያለው ነው። ቅድስት ድንግል ማርያም፡ የመለኮትና የትስብእት ተዋሕዶ ተፈጽሞበት፡ እግዚአብሔር ወልድን ፀንሶ በወለደውና አጥብቶ ባሳደገው አካለ ሥጋዋ፡ እንደልጇ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በሦስተኛው ቀንና ሌሊት፡ ከመቃብር ተነሥታ፡ ወደሰማይ ማረንን ለመግለጽ፡ ተመርጦ የተመደበ ቃል ነው።

ቸሩ ፈጣሪያችን፡ ይህን ከመሰለው ጸመ ጸሎታችንና ሱባኤያችን የተነሣ፡ በያለንበት፡ በሕይወትና በጤንነት አቆይቶን፡ ከዚህ ጊዜ ለመድረስ ካበቃን፡ ይህችን፡ የዘንድሮዋን፡ የፍልሰታ ጸማችንን፡ እንደተለመደው፡ እያንዳንዳችን፡ እንደየቅማችን፡ ስለራሳችንና ስለወገናችን፡ ስለአገራችንም ብቻ ሳይኾን፡ ስለዓለሙ ኹሉ ደኅንነት ጭምር፡ በእውነተኛ ንስሐ ተመልሰንና በሱባኤ ተጠምደን፡ በምናካኪደው የምሕላ ጸሎታችን፡ ልንፈጽማት ይገባናል። ይኸው ጸማችንና ጸሎታችን፡ ምሕላችንና ሱባኤያችን፡ ከዚህ በፊት፡ ለ“ጸመ ኢትዮጵያ” ተዘጋጅቶልን የተገለገልንበትን፡ ያንኑ ሥርዓትና መመሪያ የተከተለ ይኾናል። ይህንም፡ የ“ጸመ ኢትዮጵያ”ን፡ የጸምና የጸሎት፥ የምሕላና የሱባኤ ሥርዓትና መመሪያ፡ በዚህ የኅዋ ሰሌዳ ላይ፡ “ቤተ መዛግብት” በሚለው ክፍል ውስጥ እናገኘዋለንና፡ ያን ከፍተን፡ በመመልከት፥ ዐትመንም በማውጣት፡ ልንጠቀምበት ይቻላል።

ይህች የጸመ ፍልሰታ ሱባኤ፡ በክረምት ወራት ከሚፈጸሙትና ትዝ ከሚሉን ባህሎቻችን መካከል፡ ቀዳሚዋና ዋናዋ ኾና ትገኛለች። በእርሷም፡ ካህናት፥ ትላልቆች ወንዶችና ሴቶች ምእመናን፥ ብላቴኖችና ልጆች ብቻ ሳይኾኑ፡ ሕፃናት ጭምር እየጸሙ፥ እያስቀደሱና እየቆረቡ፡ የኹለት ሳምንት የሱባኤ ጊዜያቸውን፡ በቤተ ክርስቲያንና በየቤታቸው ያሳልፋሉ።

በጸመ ፍልሰታ ሰሞን፡ የሃይማኖታችንና የአገራችን፥ የእናታችንና የንግሥታችን፡ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ ዜና ልደቷ፥ ሕይወቷና ዕረፍቷ፥ እንዲሁም፡ እግዚአብሔር፡ እርሷን ምክንያት አድርጎ፡ ራሱን፡ ለፍጥረቱ የገለጸበትንና ፍጥረቱን ያዳነበት፡ የሥጋዊው ማለትም፡ ሰው የኾነበት ምሥጢር ተብራርቶ ይነገርበታል። ቅዱሳን ሓዋርያት፡ ይህን ሱባኤ፡ ለምን እንደጀመሩት፥ በዓመቱም እንዴት እንደቀጠሉት፡ ዜና መዋዕሉ ይወሳል።

በዚያን ዜና መዋዕል ውስጥ፡ ተካትተው ከሚቀርቡት፡ ዋና ዋናዎቹ ድርጊቶች መካከል፡ የሚከተሉት ይገኛቸዋል፡-

፩ኛ፡ በጥር ፳፩ ቀን ከኾነው ከድንግል ማርያም የሥጋ ዕረፍት በኋላ፡ አይሁድ፡ በተለመደ ጠላትነታቸው፡ አስከሬኗን፡ “እናቃጥላለን !” ማለታቸው።

፪ኛ፡ በዚያን ጊዜ ግን፡ እግዚአብሔር ወልድ ሰው ኾኖ የተጻፈበት። እስኪወለድ የኖረበትና ጠብቶ፡ በእቅፏ ያደገበት መቅደስ ሥጋዎ፡ በቅዱሳን መላእክት ተነጥቆ፡ ወደገነት መወሰዱ።

፫ኛ፡ ወንጌላዊው ዮሐንስ፡ ይህንኑ ምስጢር ያየ ሲኾን፡ ሌሎቹ ሓዋርያት ባለማየታቸው፡ በነሐሴ ፩ ቀን ሱባኤ መግባታቸውና ምስጢሩ ተገልጦላቸው፡ ቅዱስ ሥጋዎን፡ እንደገና ተቀብለው፡ በነሐሴ ፲፬ ቀን፡ በዕለተ እሑድ መቅበራቸው።

፬ኛ፡ በሦስተኛውም ቀን፡ ለማግሰኛ አጥቢያ፡ እኩለ ሌሊት ላይ፡ እንደልጇ፡ ከሙታን ተለይታ መነሣቷና በግኛው ቀን ማረጓ።

፭ኛ፡ ይህንኑ ትንሣኤዎንና ዕርገትዎን ለማየትና ምስክር ለመኾን የታደለው፡ ቀድሞ፡ የልጇን ትንሣኤ፡ የመጀመሪያ ምሥራቅ፡ ከቀሩት ሓዋርያት ጋር ለመስማትና ለማየት ሳይታደል ቀርቶ የነበረው፡ ለጊዜው ሓዋርያው ቶማስ ብቻ መኾኑ።

፮ኛ፡ ልጇ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ለትንሣኤና ለዕርገት፡ በኩር፡ ማለትም፡ ቀዳማዊው ኾኖ፡ እርሷ፡ ድንግል ማርያም ደግሞ፡ ለዚያ፡ ለትንሣኤውና ለዕርገቱ ብኩርና፡ ዳግማዊትነትና ተከታይነት የበቃችበትን፡ ይህን የመለኮት ድንቅ ኃይል፡ በዚህ ጊዜ ለማየት ከመካከላቸው፡ የታደለው፡ ሓዋርያው ቶማስ ብቻ ስለነበረ፡ “እርሱ፡ ትንሣኤሽንና ዕርገትሽን አይቶ፡ እኛ፡ ለዚህ ዕድል፡ እንዴት ሳንበቃ ቀረን?” በማለት፡ የቀሩት ሓዋርያት አዝነው፡ በዓመቱ፡ በነሐሴ ፩ ቀን፡ ለኹለተኛ ጊዜ ሱባኤግ መግባታቸው።

፯ኛ፡ በመጨረሻ፡ ነሐሴ ፲፮ ቀን በሚውለው በትንሣኤዎ መታሰቢያ ዕለት፡ ሓዋርያት፡ ወደሰማያዊቷ የእግዚአብሔር መንግሥት ተነጥቀው ኾኔደው፡ ቅድስት ድንግል ማርያም የምትገኝበትን ክብርና ምስጋና ማየታቸው። ልጇ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ እርሷን፡ እናቱን፡ መንበር። ራሱን፡ ሠራዒ ቄስ። ሊቀ ሓዋርያት ጴጥሮስን፡ ረዳት ካህን። ቀዳሜ ሰማዕት እስጢፋኖስን፡ ሠራዒ ዲያቆን አድርጎ፡ ቀድሶ፡ እነርሱን ማቀራረቡ፡ በአርእስት ተከፋፍሎና በዝርዝር ተተንትኖ ይነገራል።

**በዓለ ፍልሰታ ለማርያም፡-
ሰማያዊ ልዕልናው።**

“ፍልሰታ ለማርያም” በሚል ስያሜ፡ ነሐሴ ፲፮ ቀን ስለምትከበረው፡ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ የትንሣኤዋና የዕርገትዋ መታሰቢያ ስለኾነችው በዓለ ዕለት፡ ለማስረዳት፡ ከዚህ የሚከተለው ሐተታ፡ በጥቂቱም ቢኾን ቀርቧል።

የዘመነ ኦሪቷ ጽላተ ኪዳን ታቦት፡ ምሳሌዋ የኾነችው፡ የእግዚአብሔር ወልድ እናት፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ ለመጨረሻው፡ ለኹለንተናዊውና ለዘለዓለማዊው ትንሣኤና ዕርገት፡ በኩር ከኾነው፡ ከልጅ፡ ከኢየሱስ ክርስቶስ ቀጥላ፡ በአዲስ ኪዳን የትንሣኤ አካል፡ ከሙታን ተለይቶ የመነሣትና የማረግ ክብር ያገኘች መኾኗን፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ በሃይማኖት የተቀበሉት እውነታ ነው።

በዚያች ጽላተ ኪዳን ላይ፡ በራሱ፡ በእግዚአብሔር ጣቶች የተጻፈው፡ ራሱ እግዚአብሔር ቃል፡ የተቀረጸበትን ጽላት፡ የራሱ አካል አድርጎ፡ በዘመነ ብሉይ፡ መለኮታዊ ክብሩን እንደገለጸበትና አምላካዊ ኃይሉን እንደፈጸመበት ኹሉ፡ ኋላም፡ በዘመነ ሐዲስ፡ በዚያው ባሕርያዊ ጥበብ፡ ከሥጋዋ፡ ሥጋን፡ ከነፍሷም፡ ነፍስን ነሥቶ፡ በተዋሐዳት፡ በቅድስት ድንግል ማርያም ሠውሩዋት፡ ያን፡ በትንሣኤውና በዕርገቱ፡ እውንና ገሃድ ያደረገውን፡ አማናዊውንና ዘለዓለማዊውን ክብሩንና ኃይሉን፡ ለእርሷም አጎናጽፎ፡ እናቱን፡ ለፍጹሙ ሕያው ማንነቷ አብቅቷታል።

የዚህ እውነታ መነሻ፡ ድንግል ማርያም፡ “ትፀንሲ!” ማለትም፡ “ትፀንሻለሽ!” ያላትን፡ የመልአኩን የቅዱስ ገብርኤልን የምሥራች ቃል ተቀብላ፡ “ይኩነኒ በከመ ትቤለኒ!” ማለትም፡ “እንዳልኸኝ (እንደቃልህ) ይኹንልኝ!” ባለችበት ቅጽበት፡ “ቃል ሥጋ ኾነ!” ማለትም፡ “አምላክ ሰው ኾነ!” በሚለው የሥጋዌ ምሥጢር፡ የተፈጸመው ዕውቀት ድንቅ ተአምር ነው። የዚህ እውነታ መድረሻው ደግሞ፡ “በሰማይም ያለው፡ የእግዚአብሔር መቅደስ ተከፈተ! የኪዳኑም ታቦት፡ በመቅደሱ ታየ!” በሚለው፡ በዮሐንስ ራእይ ተረጋግጦ እንደተነገረው፡ በሙሴ አማካይነት፡ ለእሥራኤል ተሰጥታ ቆይታ፡ ወደኢትዮጵያውያን ተዛውራና በአደራ ተጠብቃ የኖረችው ታቦተ ጽዮን፡ በኢየሱስ ክርስቶስና በድንግል ማርያም ሕያው ሰውነት፡ ወደሰማያት ተመልሳ በምትገኝበት ህልውናዋ የተገለጠው፡ ሌላው፡ ዕውቀት ድንቅ ተአምር ነው። (ሉቃ. ፩፥ ፴-፴፰። ዮሐ. ፩፥ ፲፬። ራእ. ፲፩፥ ፲፱። ፲፪።)

ይህ ታላቅ ትንግርታዊ ቍም ነገር፡ እንዲህ በሚል ጥቂት ቃል፡ ሊጠቃለል ይቻላል፤ ይኸውም፡-

በቅድሚያ፡ በመንፈስ ቅዱስ ምሥጢርና ጥበብ፡ በድንግል ማርያም ማሕፀን ላይ ዐርፎ የተፀነሰው፡ ያው፡ በጽላቷ ላይ ተቀርጾ የነበረው፡ የእግዚአብሔር ቃል፡ እርሱም፡ ኢየሱስ ክርስቶስ መኾኑን፤

ቀጥሎ፡ የኢየሱስ ክርስቶስ ምሳሌ የኾነችው፡ ጽላተ ኪዳንና የድንግል ማርያም ምሳሌ የኾነችው፡ የጽላቷ ማደሪያ ታቦት (ሣጥን)፡ ኹለቱም፡ በምድር ላይ ከነበሩበት ግዙፍ ህልውናቸው ተሠውረው፡ በሰውነት መገለጻቸውን፤

በመጨረሻም፡ በሕይወተ ሥጋ ኖረው፤ ተልእኳቸውንም ፈጽመው፡ በአዲሱ ኪዳን የትንሣኤ አካል፡ ከሙታን ተለይተው ከተነሡ በኋላ፡ በዚያ ሕያው አካላቸው፡ ወደሰማይ ዐርገው፡ ዛሬ፡ ኢየሱስ ክርስቶስና ድንግል ማርያም፡ በሰማይና በምድር በሰፊነቸው በዘለዓለማዊቷ መንግሥታቸው ነግሠውና በሰማያዊው ዙፋናቸው ላይ ተቀምጠው የሚገኙ መኾናቸው ነው።

የእመቤታችን፡ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ የእናትነቷና የንግሥትነቷ፥ የሃይማኖትነቷና የአገርነቷም ፍቅር፡ በቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት ዘንድ፡ እጅግ የጠለቀና የመጠቀሚያ በመሆኑ፡ ቅዱሳን ሐዋርያት፡ ለአምላክ እናት፡ ለቅድስት ድንግል ማርያም፡ ባላቸው ፍቅር፡ በጾም፥ በጸሎትና በምጽዋት (በበጎ ምግባር) ተጠምደው፡ ኹለት ጊዜያት ያካኼዱትን፡ ይህን፡ የኹለት ሳምንታት ሱባኤ፡ እኒሁ፡ ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ በዚህ መልክ፡ ለኹለት ሳምንታት፡ በሱባኤ ተወስነው የሚፈጽሙት፡ በዚህ ምክንያት ነው። በነሐሴ ፲፮ ቀን የሚሠራውን፡ የፍልስታዋን፡ ማለትም፡ የትንሣኤዋን በዓል፥ በመስከረም ፳፩ ቀን የሚሠራውን፡ የዕርገት በዓሏንም፡ “ከመ ትንሣኤ ወልዳ!” ማለትም፡ “ፍልስታ፡ እንደልጅዋ ትንሣኤ ስለኾነ፡ እንደልጇ ትንሣኤ በዓል አድርገው፥ ዕርገቷም፡ እንደልጇ ዕርገት ነውና፡ እንደልጇ ዕርገት በዓል አድርገው ያክብሩት!” ሲሉ፡ የቀደሙት ወላጆቻቸው የደነገቡትን ሥርዓት ተከትለው፡ ኹለቱንም በዓላት፡ እንደልጇ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤና ዕርገት፡ በታላቅ ሐሳብና ይባቤ ያከብራሉ።

የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ በዚህ የፍልስታ በዓላቸው ዕለትና ወራት፡ የሚሰማቸው ደስታ፡ በቃላት ሊገለጽ የማይቻለው፡ በልጇ የትንሣኤ በዓል ጊዜ የሚሰማቸውን ይመስላል። ይህ የተመስጦ ስሜታቸው ከሚገለጽባቸውና እግዚአብሔር፡ እንደቃል ኪዳን፡ በየልባቸው ላይ ከጻፋቸው፡ የማገሌትና የመዝሙር በረከቶቻቸው መካከል፡ “ንግሥተ ሰማያት ወምድር፡ ማርያም ድንግል! ተፈጸመ ትንሣኤሃ፥ ተፈጸመ ትንሣኤሃ፥ ወዕርገታ ዘልዑል!” እያሉ የሚያቀርቡት ዝማሬ ይገኛል። የዚህም ትርጉም፡ “የሰማይና የምድር ንግሥት የኾነችው፡ የድንግል ማርያም ትንሣኤና ዕርገቷ፡ እንደልዑል አምላክ ልጇ ትንሣኤና ዕርገት፡ እውን ኾኖ፡ እነሆ ተፈጸመ!” የሚል ነው።

ደግሞም፡ እግዚአብሔር፡ ለሰብአዊ ፍጡሩ ዐቅዶ ያዘጋጀው የቸርነት ሥራው፡ ለመጨረሻው ዘውድ የበቃ መኾኑ፡ በእርሷ፡ በቅድስት ድንግል ማርያም የተረጋገጠበት፡ የዚህ ዕውቀት ድንቅ ተአምሩ ዜና፡ በየጊዜያቱና በየቦታው፥ በየምክንያቱም የሚነገር ከመኾኑ ጋር፡ እኒሁ ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ በዚያ በዓላቸው ላይ፡ “ተንሥኣት እሙታን፡ ማርያም ድንግል! ከመ ትንሣኤ ወልዳ ዘልዑል!” ማለትም፡ “ድንግል ማርያም፡ ከሙታን ተለይታ ተነሣች! ይኸውም፡ ልዑል አምላክ ልጇ እንደተነሣው ትንሣኤ ነው!” የሚለውን የምሥራች ቃል፡ በሰላምታ መልክ ይለዋወጣሉ።

ይህ የደስታ መንፈስና የድግስ ዝግጅት፡ የልጇ፡ የበዓል ትንሣኤውና ዕርገቱ ወራት፡ እስከበዓል መንፈስ ቅዱስ፡ ለአምሳ ቀናት ተራዝሞ፡ እንደሚከበር ኹሉ፡ የእርሷም፡ የትንሣኤ በዓሏ፡ እንደፋሲካው ሥርዓት፡ እስከነሐሴ ፱ ቀን ድረስ ሳይቋረጥ እየተከበረ ይቀጥላል።

እንግዲህ፡ እኛ፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ የአዲሱ ዓመት መነሻችን ከኾነው፡ መስከረም ፩ ቀን ከሚሠራው፡ ከታላቁ ርእሰ ዐውደ ዓመት በዓል በፊት፡ የዓመቱ የመጨረሻ ዓቢይ በዓላችን አድርገን፡ በየዓመቱ፡ በነሐሴ ፲፮ ቀን፡ በያለንበት በምናከብረው፡ የበዓል ፍልስታ ለማርያም ሌሊት፡ የምንፈጽመው ሥርዓተ ቅዳሴ፡ የሐንስ፡ በራእዩ ያየውን፡ ያን፡ የሰማዩን ሥርዓት፡ በምድርም ላይ እውን አድርገን ነው።

ያም፡ ሊቀ ካህናታችንና ንጉሠ ነገሥታችን፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ምድራዊትና ሰማያዊት መቅደሱ በኾነው፡ በቅድስት ንግሥት እናቱ፡ በድንግል ማርያም መንበርነትና ታቦትነት ቀድሶ፡ ሐዋርያትን እንዳቆረበ፥ እንዲሁ፡ እኛም፡ የእግዚአብሔር መንግሥት በኾነው፡ ኢትዮጵያ፡ ዕለቲቱን በማዘከር፡ መንፈሳዊት በኾነችው፡ ምድራዊት መቅደሱ፡ ያንኑ ሰማያዊ ሥርዓት፡ መልሰን መፈጸማችን መኾኑን ማመን ይገባናል።

ጾመ ጳጉሜ።

“ጳጉሜ”፡ እኛ፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ ጾመ-ፍልሰታን ፈጽመን፡ በቅድስት ድንግል ማርያም ትንሣኤ ምክንያት፡ ኹለት ሳምንቶችን፡ በፋሲካ ደስታና በሐሜት መንፈስ ከሰነበትን በኋላ፡ በመስከረም ፩ ቀን የሚውለውን፡ ጥንት፡ የፍጥረት ዓለሙ፥ የአዳምና ሔዋን፥ እንዲሁም፡ የሀገረ ኢትዮጵያ፥ ኋላም፡ የእመቤታችን ድንግል ማርያምና የጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የልደታት ቀን የሚከበርበትን፡ ታላቁን ርእሰ ዐውደ ዓመት በዓላችንን፡ በልዩ “ሱባኤ” የምንቀበልበት ዋዜማችን ናት፤ ከዓመቱ ዕለታት ተውጣጥታ የተገኘችና ለአዲሱ ዓመት፡ አንቀጽነት (መግቢያ ደጃፍነት) የተመደበች ሰሞን ስለኾነች፡ እንደጾመ ገሃድ፡ ከማናቸውም ኃጢአት ነጽተንና ለእግዚአብሔር መንግሥት፡ በእውነተኛ ንስሐ በቅተን፡ ወደመጪው ዓመተ ምሕረት ለመሸጋገር እንዘጋጅባታለን።

በዚህ መልክ፡ ከጥንት ጀምሮ፡ ከሌሎቹ፡ የዓመቱ አጽዋማታችን መካከል፡ ፯ኛዬቱና የመጨረሻዬቱ ኾና፡ በአግባቡ ስትጾም ስለኖረች፡ “ጾመ ጳጉሜ”፥ ወይም፡ “የጳጉሜ ጾም” ትባላለች።

መስከረም ፩ ቀን፡ መልካም የኾነውን፡ የጥንቱንና የአኹኑን፡ አጽንተንና ይዘን፥ ክፉውን ኹሉ ግን፡ ካረጀው ዓመት ጋር፡ ከወዲሁ ጥለንና ትተን፥ አስወግደንም፥ የእየራሳችንን ኹለንተና፡ ለመንፈስ ቅዱስ ማደራያነት፡ በንስሐ አድሰን፥ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ከድንግል ማርያም በመወለዱ፡ የተገኘውን፡ ዘለዓለማዊውን የምሕረት ዘመን፡ እንደአዲስ ተሸላሚ፡ የክብር ልብስን የምንጎናጸፍበትና የሕይወት አክሊልን የምንቀዳጅበት፡ ቅድስት ዕለት ናት። አዎን! ከዚህ የተነሣ፡ የጌታችንንና የእመቤታችንን የልደት በዓላት፡ እውነተኛና ተገቢ በኾነው፡ የአምልኮ መንፈስ ለማክበር፡ ነፍሳችንንና ሥጋችንን፥ መንፈሳችንንም፡ በሥጋ ወደሙ ቀድሰን፡ ሰውነታችንን፡ ለቅዱሱ ሕይወት የምናበቃባት፥ በአገርነትና በመንግሥትነት፡ የነጻነት በዓሏን፡ በዚያች ዕለት ለምናከብርላት፡ “ኢትዮጵያ” ለተባለችው፡ እናቱና እናታችንም፡ “ዕንቅጣጣሽ! (እነሆ፡ ዕንቅጣ ለጣትሽ!)” ብለን፡ የደስታና የምስጋና ገጸ በረከትን የምናቀርብበት፥ እርስ በርሳችንም፡ የአበባ ነዶና ጉንጉን አዘጋጅተን፡ “የምሥራች! እንኳን አሸጋገረን! እንኳን አደረሰን!” እያልን፡ መልካም ምኞታችንን የምንለዋወጥበት፡ የተመረጠች ቀን ናት።

ስለዚህ፡ ከአሮጌው ዓመት፡ ወደአዲሱ ዓመት የምንሸጋገርበት ድልድልያችን የኾነችውን፡ ይህችን ጳጉሜን፡ እኛ፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ በ“ንዑስ ሱባኤ” መልክ፡ እነሆ፡ በ“ጾመ-ኢትዮጵያ” የጾም፥ የጸሎትና የምጽዋት (የበጎ ምግባር) ሥርዓት እናሳልፋታለን።